RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.563 van 18 juni 2001
in de zaak A. 82.148/XIV-3170.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GROUWELS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
A. Lacomblélaan 59-61

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van beweerde Pakistaanse nationaliteit, op 28 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 15 oktober 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HOUBEN die, loco Advocaat J. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die beweert van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 14 januari 1994 in België aan en vraagt op 18 januari 1994 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 17 juni 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene werd verhoord op 28 april 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in het bijzijn van een tolk die het Urdu machtig is.

Betrokkene zou zijn land verlaten hebben op 7 januari 1994. Hij kwam in België aan op 14 januari 1994 en vroeg hier op 18 januari 1994 asiel aan.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben gekend in Pakistan omwille van zijn ahmadi-geloof. Zo zouden een aantal mannen hem in 1975 hebben mishandeld omdat hij een islamitische spreuk op zijn huis zou hebben geschreven. Eind augustus 1993 zou betrokkene een dispuut hebben gehad met een buurman. Deze buurman zou aan de eigenaar van een theestand hebben gezegd om geen thee aan betrokkene te schenken omdat hij ahmadi was. Betrokkene zou zich kwaad hebben gemaakt. Betrokkene en de buurman zouden daarna door de politie zijn meegenomen en dezelfde dag nog zijn vrijgelaten. Een week later, op 2 september 1993, zou zijn buurman gewond zijn geraakt toen iemand hem met een mes zou hebben verwond. De buurman zou op 4 september 1993 zijn overleden en hij zou vlak voor zijn dood aan de politie gezegd hebben dat betrokkene de dader was. Op 4 september 1993 zou betrokkene door de politie zijn opgepakt en zijn meegenomen naar het politiestation van Sheikhupura. Daar zou hij herhaaldelijk zijn ondervraagd. Op 15 september 1993 zou betrokkene zijn overgebracht naar de 'Central Jail' van Sheikhupura. Daar zou hij zijn vastgehouden tot 28 oktober 1993. Hij zou zijn vrijgekomen nadat zijn neef Ijaz een borgsom van 100.000 roepies zou hebben betaald. Betrokkene diende opnieuw voor de rechter te verschijnen op 28 november 1993. Op 20 november 1993 zou betrokkene echter opnieuw zijn opgepakt, ditmaal omdat hij samen met anderen een minderjarige jongen zou hebben verkracht. Betrokkene zou naar het politiestation van Sadar zijn gebracht. Twee dagen later zou zijn vader zijn langsgeweest en zou de politie 70.000 roepies hebben gegeven om betrokkene te helpen ontsnappen.

Op 26 november 1993 zou betrokkene zijn overgebracht naar de rechtbank. Betrokkenes handboeien zouden zijn losgemaakt en betrokkene kreeg de mogelijkheid te ontsnappen. Betrokkene dook onder bij zijn neef te Karianwala waar hij verbleef tot zijn komst naar België.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk een beslissing nam dat verder onderzoek noodzakelijk was, zijn er in deze fase van de procedure onvoldoende elementen waaruit blijkt dat betrokkene zijn land verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat betrokkene in de loop van zijn asielprocedure een aantal onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde betrokkene ahmadi door geboorte te zijn. Er zijn echter elementen die aantonen dat betrokkene ofwel geen ahmadi is of in elk geval niet actief geweest is binnen de ahmadi-gemeenschap. Zo wist betrokkene niet hoe de moskee door ahmadi's wordt genoemd (zei 'masjid' terwijl ahmadi's meestal 'Bait-Ullah' gebruiken), wist hij niet welke wetsartikels tegen ahmadi's waren opgesteld (295 en 298 C) en zei hij dat ahmadi's volgens de wet sinds 1972-1974 worden vervolgd, terwijl deze vervolging dateert van 1984, wist hij niets over Zafarullah Khan,.... Dit doet alleszins twijfels rijzen over de geloofsijver van betrokkene.

Verder is het bevreemdend dat betrokkene nooit voorheen melding maakte van de mishandelingen die hij in 1975 zou hebben ondergaan en terwijl dit gegeven voor zijn asielaanvraag van belang kan zijn. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkel moment kan aantonen dat hij vervolgd zou zijn omwille van zijn ahmadi-geloof. De beschuldigingen die tegen betrokkene zouden geuit zijn lijken eerder een uitvloeisel te zijn van de vete die betrokkene zou gehad hebben met zijn buurman. Betrokkene zou immers nooit beschuldigd zijn onder de voor ahmadi's nadelige wetsartikelen, meer nog, hij kent deze wetgeving zelfs niet. Bovendien dient er aangestipt te worden dat betrokkene van de drie beschuldigden in de verkrachtingszaak de enige ahmadi was.

Verder is het zeer bevreemdend dat betrokkene, die beschuldigd zou zijn van poging tot moord (artikel 307) en moord (artikel 302), op borg zou zijn vrijgekomen. Deze wetsartikelen zijn immers 'unbailable' en het is derhalve ongerijmd dat hij op borg zou zijn vrijgekomen.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft zijn land verlaten zonder de uitkomst van de gerechtelijke procedure - zo daar al geloof mag worden aangehecht - af te wachten. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat hij een onpartijdig of oneerlijk proces zou moeten vrezen, daar betrokkene kennelijk niet werd aangeklaagd omwille van zijn ahmadi-geloof en er bovendien ernstige twijfels kunnen gemaakt worden aan zijn betrokkenheid binnen de ahmadi-gemeenscbap.

Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij betrokkenes contacten met mensen in Pakistan. Betrokkene legde hierover tegenstrjdige verklaringen af (dringend beroep : telefoonnummer advocaat, geen adres; ten gronde : schreef een brief in 1994, kreeg antwoord dat advocaat verhuisd is; dringend beroep : vrouw en kinderen bij schoonbroer, kent adres niet; ten gronde : geeft adres, zegt twee brieven te hebben geschreven, later zegt hij dan weer dat zijn vrouw bij zijn schoonbroer is). In

ieder geval lijkt betrokkenes verklaring dat hij de intentie zou hebben om terug te keren naar Pakistan 'as soon as the cases are dropped' ongeloofwaardig, daar hij geen enkel contact met Pakistan zou hebben.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- en of identiteitsdocument, zodanig dat noch zijn reisroute noch zijn identiteit kunnen worden gecontroleerd. Verder kan betrokkene geen enkel materieel bewijs aanbrengen wat betreft zijn wedervaren te Pakistan (geen 'FIR' (First Information Report), geen krantenartikels, geen brieven van advocaat, geen betalingsbewijzen aan de ahmadi-gemeenschap, ...). Het is bovendien vreemd dat betrokkene de enige 'bewijsstukken' die hij bezat in België zou zijn kwijtgeraakt.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van betrokkene.".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 1 juli 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 1 oktober 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. Op 15 oktober 1998 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redenge-ving :

"Overwegende dat appellant verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en dat hij Ahmadiyya is; dat hij omwille van zijn geloofsovertui-

ging problemen had in zijn herkomstland; dat hij aldus in 1975 mishandeld werd omdat hij een islamitische spreuk op zijn huis had geschilderd; dat hij in augustus 1993 een disput had met een buurman die aan de eigenaar van een theestand vroeg appellant geen thee te schenken omdat hij Ahmadiyya was; dat appellant en zijn buurman daarop door de politie werden meegenomen doch dezelfde dag nog werden vrijgelaten; dat op 2 september 1993 appellants buurman overleed aan de gevolgen van opgelopen verwondingen; dat hij vlak voor zijn dood aan de politie verklaarde dat appellant de dader was; dat appellant twee dagen later werd opgepakt en naar het politiestation van Sheikhupura werd overgebracht waar hij werd ondervraagd; dat hij op 15 september 1993 werd overgebracht naar de Central Jail van Sheikhupura; dat hij op 28 oktober 1993 werd vrijgelaten na betaling van een borgsom; dat hij op 20 november 1993 opnieuw werd opgepakt op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen; dat hij op 26 november 1993 geboeid naar de rechtbank werd gebracht waar hij diende te verschijnen voor de moord op zijn buurman; dat hij evenwel kon ontsnappen omdat zijn vader smeergeld betaalde; dat hij onderdook tot op het ogenblik dat hij naar België kwam; dat hij op 18 januari 1994 een asielaanvraag in België indiende;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst; dat hij niet aantoont wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België toekwam; dat hij via Nederland reisde en er een week verbleef alvorens naar België te komen; dat hij geen redelijke verklaring geeft waarom hij geen asiel in Nederland vroeg;

Overwegende dat appellant stelt dat een paspoort werd opgesteld op basis van zijn eigen identiteitskaart; dat hij aldus onder zijn eigen naam legaal het land verliet; dat het onwaarschijnlijk is dat iemand die van moord beschuldigd wordt legaal het land kan verlaten na ongehinderd de controleposten op de luchthaven van Karachi gepasseerd te zijn;

Overwegende dat appellant geen begin van bewijs kan aanbrengen omtrent de hem ten laste gelegde feiten; dat hij stelt een advocaat gehad te hebben die hem na zijn aankomst in België per brief liet weten niet langer meer zijn raadsman te zijn; dat hij deze brief ondertussen kwijtraakte; dat hij ter zitting stelt dat de moordzaak waarvan hij beschuldigd werd in een plaatselijke krant verscheen; dat hij geen redelijke verklaring kan geven waarom hij ook hier geen begin van bewijs kan neerleggen;

Overwegende dat appellant ter zitting verklaart dat hij niet weet hoe beide rechtszaken tegen hem afliepen; dat hij niet weet of er nog zaken hangende zijn tegen hem; dat een dergelijk gebrek aan

interesse voor mogelijke rechtsgevolgen weinig ernstig en overtuigend overkomt voor iemand die voorhoudt in staat van beschuldiging gesteld te zijn voor twee ernstige misdrijven;

Overwegende dat appellant stelt in België actief te zijn binnen zijn beweging; dat hij regelmatig bijdragen betaalt doch hier evenmin een bewijs van kan voorleggen, dit ondanks het feit de sluiting der debatten werd gesteld op 15 oktober 1998; dat hij bijgevolg evenmin kan aantonen dat hij in België actief is binnen de Ahmadiyya-gemeenschap;

Overwegende dat appellant verklaart beschuldigd te zijn geweest van moord op zijn buurman en verkrachting van een minderjarige jongen; dat deze valse beschuldigingen enkel een voorwendsel waren om hem op te pakken wegens zijn geloofsovertuiging; dat evenwel tot op heden geen enkel mensenrechtenrapport melding maakt van vervolging van Ahmadiyya's op basis van valse aanklachten; dat, integendeel, de Ahmadiyya's die in Pakistan worden opgepakt, vervolgd worden wegens godslastering op basis van artikel 295c van het Pakistaans SW. (zie onder meer Amnesty International, Jaarboek 1995, p. 309, Jaarboek 1996, p. 304 alsook Country Reports on Human Rights Practices for 1997, Washington, februari 1998, p. 1648); dat bijgevolg, indien al bewezen zou zijn dat tegen appellant voormelde aanklachten liepen, quod non, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat deze een rechtstreeks verband houden met zijn religieuze overtuiging; dat overigens in tegenstelling tot wat hij hierover in zijn beroepsverzoekschrift vermeldt, appellant uitdrukkelijk verklaarde dat hij, van de vier beschuldigden in de pedofiliezaak, de enige Ahmadiyya was (zie verhoorverslag van 13 mei 1996, p. 3);

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn; dat hij in de mate van het mogelijke bewijselementen dient aan te brengen en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien men in het algemeen overtuigd is van de geloofwaardigheid van diens verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, 53); dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, er geen melding wordt gemaakt van de door hem neergelegde conclusie en stavingsstukken en er op geen enkel argument, ontwikkeld in de conclusie, wordt ingegaan, doordat, tweede onderdeel, niet of slechts fragmentair wordt geantwoord op de kritiek op de weigeringsmotieven door de Commissaris-generaal ontleend aan zijn gebrekkige kennis van de Ahmadi-gemeenschap, aan het niet eerder vermelden van mishandelingen in 1975, aan het eerlijk karakter van het proces, aan tegenstrijdige verklaringen in verband met contacten in Pakistan en aan de afwezigheid van reis- en identiteitsdocumenten, doordat, derde onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat hij geen redelijke verklaring geeft waarom hij geen asiel in Nederland vroeg terwijl de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen had moeten vermelden welke verklaring hij heeft gegeven en waarom deze dan niet redelijk zou zijn en terwijl hij ter zitting had verklaard dat het de reisagent was die hem naar België bracht, doordat, vierde onderdeel, de bestreden beslissing overweegt dat het onwaarschijnlijk is dat wie van moord beschuldigd wordt zijn land legaal zou kunnen verlaten terwijl hij heeft verklaard dat hij op verzoek van de reisagent twee uur voor het vertrek moest aanwezig zijn en hij de controle gepasseerd is via een vriend van die reisagent en op die wijze geen probleem heeft gehad, doordat, vijfde onderdeel, de bestreden beslissing overweegt dat hij geen redelijke verklaring kan geven waarom hij geen begin van bewijs kan neerleggen in verband met de beschuldigingen in het kader van de beweerde moordzaak terwijl hij verklaarde dat hij de krant met het bericht over zijn

zaak niet had bewaard omdat hij oorspronkelijk niet van plan was asiel te vragen, doordat, zesde onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat het feit dat hij niet weet wat er met de rechtszaken tegen hem is gebeurd "weinig ernstig en overtuigend" overkomt terwijl hij nochtans een redelijke uitleg heeft gegeven : met name heeft hij getracht via zijn advocaat op de hoogte te blijven, doch deze heeft de balie verlaten en sindsdien heeft hij geen informatie meer kunnen bekomen, doordat, zevende onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat hij niet kan aantonen dat hij actief is binnen de Ahmadiyya-beweging in België omdat hij niet bewijst dat hij bijdragen betaalt terwijl hij ter zitting heeft gesteld dat hij regelmatig naar het gebed van de beweging in Brussel gaat en dat hij bijdragen betaalt, maar niet veel gezien zijn precaire financiële toestand en dat hij hiervan dan ook geen attest krijgt, doordat, achtste onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat er geen enkel mensenrechtenrapport melding maakt van vervolging van Ahmadiyya's op basis van valse aanklachten terwijl het bij de behandeling van de zaak neergelegd jaarboek 1998 van Amnesty International zulks formeel tegenspreekt, doordat, negende onderdeel, de bestreden beslissing motiveert dat de verklaringen van verzoeker niet coherent en consistent zijn, terwijl zulks in strijd met de realiteit is en er niet wordt gemotiveerd op welke punten de verklaringen niet coherent en consistent zouden zijn;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave van de opgegeven feiten bevat om te besluiten dat geen elementen in aanmerking kunnen worden genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat hij zijn land verliet uit vrees voor vervolging in de zin van de

vluchtelingenconventie, dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de motivering onvolledig, onjuist of dubbelzinnig is;

2.1.3.1.

Overwegende dat geen enkele bepaling voorschrijft dat in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie melding moet worden gemaakt van de neerlegging van conclusies en/of stavingsstukken; dat, anderzijds, het niet volstaat op algemene wijze aan te voeren dat niet werd ingegaan op de conclusie, maar in het verzoekschrift in concreto nader moet worden opgegeven welk verweermiddel onbeantwoord bleef, wat niet is gebeurd; dat in de mate waarin het ontvankelijk is, het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.1.3.2.

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen slechts op het betreffend verweer had moeten antwoorden indien ze zich bij de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal had aangesloten, doch dit niet het geval was; dat in plaats ervan ze verzoekers beroep op eigen gronden afgewezen heeft; dat het tweede onderdeel niet in aanmerking kan worden genomen;

2.1.3.3.

Overwegende dat verzoeker stelt dat als reden voor het niet aanvragen van asiel in Nederland werd opgegeven "dat het de reisagent was die hem naar België bracht"; dat hij met andere woorden maar al te goed blijkt te weten hoe hij de afwezigheid van een asielaanvraag in Nederland heeft verklaard zodat hij er geen belang bij heeft het rechtscollege te verwijten zijn uitleg dienaangaande niet omstandig in de beslissing te hebben opgenomen; dat de bestreden beslissing er geen twijfel laat over bestaan dat de

uitleg van verzoeker niet redelijk is gelet op zijn relatief lange verblijf in Nederland -waar hij één week verbleef alvorens naar België te komen-; dat er in het geheel niet wordt ingezien hoe het enkele feit dat men met een reisagent naar hier is gekomen een beletsel kan geweest zijn om tijdens het verblijf van één week in Nederland aldaar het statuut van vluchteling aan te vragen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook terecht heeft gesteld dat betrokkene "geen redelijke verklaring geeft waarom hij geen asiel in Nederland vroeg"; dat het derde onderdeel moet worden verworpen;

2.1.3.4.

Overwegende dat het motief in verband met het legaal verlaten van het land van herkomst niet zozeer op het ongehinderd passeren van de controleposten op de luchthaven van Karachi steunt, doch inzonderheid op het uitreiken op naam van verzoeker van een paspoort, wat in het geheel niet wordt betwist; dat de enkele omstandigheid dat hij door een vriend van de reisagent zou zijn gecontroleerd de vaststelling aangaande het ongehinderd en legaal verlaten van het land met een paspoort op eigen naam niet tegenspreekt; dat het vierde onderdeel niet gegrond is;

2.1.3.5.

Overwegende dat verzoeker de krant met het bericht in verband met zijn zaak niet heeft bewaard, vermag uit te leggen waarom hij niet meer het eigen exemplaar kan voorleggen, maar geenszins van aard is te verklaren waarom geen inspanningen werden gedaan om alsnog in het bezit te geraken van een ander exemplaar, minstens op te geven om welke krant het precies ging; dat zoals door de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen aangenomen de uitleg in verband met het eerder weggooien van de krant hoe dan ook geen redelijke verklaring vormde waarom betrokkene "ook hier geen begin van bewijs kon neerleggen"; dat het vijfde onderdeel niet gegrond is;

2.1.3.6.

Overwegende dat het enkele feit dat verzoeker destijds heeft gepoogd via zijn advocaat op de hoogte te blijven van de stand van zijn proces, het vastgesteld gebrek aan interesse voor de tegen hem ingeleide rechtszaken niet tegenspreekt; dat ook via andere wegen -zoals familie, vrienden en kennissen- hij zich over de afloop van beide rechtszaken had kunnen informeren, maar hij dit niet gedaan heeft; dat het zesde onderdeel niet gegrond is;

2.1.3.7.

Overwegende dat verzoeker hier laat gelden dat hij geen attesten van zijn beweging kon voorleggen gezien hij slechts geringe bijdragen betaalde; dat hij zodoende slechts bevestigt wat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft overwogen namelijk dat hij weliswaar beweert in België actief te zijn binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, maar dit in het geheel niet kan aantonen; dat ondanks het feit dat de sluiting der debatten op een latere datum werd bepaald, er geen enkel bewijs van betaling van bijdragen, noch van enige activiteit binnen de Ahmadiyya-gemeenschap werd voorgebracht;

2.1.3.8.

Overwegende dat het motief in verband met het niet vervolgen van Ahmadiyya's op grond van valse aanklachten -zoals in de bestreden beslissing gesteld-

wordt opgegeven "indien al bewezen zou zijn dat tegen appellant voormelde aanklachten liepen, quod non", met andere woorden voor zover geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal, hetgeen naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet het geval is; dat de kritiek in dit onderdeel een ten overvloede aangevoerd motief betreft en dan ook op zich niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden kan; dat het achtste onderdeel niet ontvankelijk is;

2.1.3.9.

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de voorgaande consideransen afdoende heeft aangegeven waarom de verklaringen van verzoeker naar haar oordeel niet coherent en consistent zijn; dat het de Raad van State niet toekomt op zijn beurt na te gaan of deze verklaringen in strijd met wat in de bestreden beslissing werd aangenomen, wel de nodige coherentie en consistentie bezitten; dat in de mate waarin het ontvankelijk is, het negende onderdeel niet gegrond is;

2.2.1.

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging en van de artikelen 6 van het E.V.R.M. en 14 BUPO doordat de bestreden beslissing deels is gebaseerd op verklaringen die hij tijdens de zitting zou hebben afgelegd terwijl hiervan geen schriftelijke neerslag, zoals bijvoorbeeld een getrouw verhoorverslag van de zitting, bestaat zodat hij niet in staat is na te gaan of wat in de bestreden beslissing als "gezegd" wordt aangehaald met de werkelijkheid overeenkomt;

2.2.2.

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet in concreto aanduidt op welke punten zijn verklaringen door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onjuist of onvolledig in aanmerking zijn genomen dat het middel - dat zich tot algemene bewoordingen beperkt- dan ook niet dienend is;

2.2.3. Overwegende dat de artikelen 6.1 van het E.V.R.M. en 14 BUPO in deze niet van toepassing zijn daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolging doet; dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met de rechten van de verdediging niet inhoudt dat alle verklaringen afgelegd ter terechtzitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen moeten worden genoteerd, noch dat de secretaris een getrouw verhoorverslag moet opmaken; dat indien de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich op de ter zitting afgelegde verklaringen baseert, de strekking hiervan duidelijk hetzij uit haar beslissing zelf hetzij uit het verslag van de zitting moet blijken zodat de cassatierechter in staat is zijn wettigheidscontrole op de motieven uit te oefenen; dat verzoeker niet betwist dat de strekking van de door hem ter zitting afgelegde verklaringen, die de oordeelsvorming van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hebben beïnvloed, voldoende duidelijk uit de aangevochten beslissing blijkt; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE.
A. BEIRLAEN.